

Lanțul de o mie de ani al fărădelegii

Vineri, 14 aprilie 2006

Gili Cârstea

Primele versete din Apocalips 20 vorbesc despre o situație de la încheierea istoriei când diavolul va fi „legat” cu un lanț și închis în „adânc” spre a nu mai înșela neamurile. Acesta este un limbaj metaforic despre neputința diavolului de a mai înșela, rezultată în urma evenimentelor cataclismice care au spulberat pe locuitorii pământului și au transformat planeta într-o ruină. Pământenii amăgiți de el sunt morți și așteaptă a doua înviere la sfârșitul mileniului; cei care nu s-au lăsat amăgiți sunt în cer pentru o mie de ani; așa că singurele ființe inteligente rămase pe pământ sunt cohortele de îngeri răi, împreună cu șeful lor.

De ce se întâmplă așa? Ce fel de aranjament este acesta și care este sensul lui? Cine a dorit ca lucrurile să se termine astfel și a cui este responsabilitatea pentru cumplita stare de lucruri?

Cei mai mulți ar răspunde că aici este mâna lui Dumnezeu, că El a produs acest final devastator și că este drept să se întâmple așa cu vrăjmașii Săi. Să analizăm puțin această situație.

Când a început în cer marea controversă, Satana a spus o mulțime de minciuni despre guvernarea divină și principiile neprihănirii. Punctul principal împotriva căruia se concentrau acele minciuni era fundamentul ordinii cerești, părtășia cu natura divină și rolul ființelor inteligente în această ecuație. El sugera că prezența naturii divine locuind în ei – în limbajul nostru, „legea scrisă în inimă” - împiedică dezvoltarea naturală a îngerilor. El afirma că, deși pentru locuitorii lumilor acest sistem de guvernare ar putea fi valabil, pentru familiile de îngeri el nu este decât un sistem de control și sclavie. El promitea o guvernare superioară, în care îngerii se vor putea bucura de adevărata libertate, dezvoltându-se până vor atinge divinitatea – un privilegiu al lor prin naștere, dar blocat cu premeditare de Dumnezeu prin acest sistem de control care era părtășia cu natura divină. Așa au decis să se despartă de izvorul vieții.

Ca ei să nu piară instantaneu – rezultatul firesc al deconectării de la rețeaua vieții – și astfel minciunile lor să se propage în întregul univers, Mielul lui Dumnezeu S-a așezat între ei și urgie, fiind lovit de moarte pentru păcatul poporului Său. Prin această intervenție El a creat timpul, un spațiu în care principiile nelegiurii să fie cunoscute și apreciate corect.

Această demonstrație nu a fost impusă sau susținută de Dumnezeu. Apăruseră ființe de o nouă ordine în univers – îngeri lipsiți de natura divină – care cereau dreptul de a demonstra avantajele noii lor existențe, sub amenințarea că, dacă nu vor fi lăsați să instaureze noua ordine, se va face dovada că Dumnezeu este un tiran mincinos și viclean, iar revolta lor a fost întemeiată. Dumnezeu a fost astfel constrâns să accepte cererile lor, deși El propunea o cale mult mai bună, mai dreaptă și lipsită de pericole pentru toți cei implicați, pentru a demonstra valoarea și sfințenia căilor Sale.

Această cale a fost, sau trebuia să fie, noua familie de oameni creată pe pământ, trăind în neprihănire și descoperind întregului univers natura, principiile și infrastructura sistemului de guvernare divin ce fusese pus în discuție de Satana. În mod tragic, și împotriva voinței lui Dumnezeu clar exprimată, primii noștri părinți s-au lăsat antrenați în visurile fanteziste ale heruvimului amăgit, sperând astfel să ajungă „ca Dumnezeu.”

Acum rebelii au susținut cu și mai mare înfocare că ei sunt capabili să creeze o lume perfectă, fără lege, fără sisteme de supraveghere sau control, o lume a libertății, fericirii și împlinirii personale depline. Ei cereau doar ca Dumnezeu să nu Se amestece în treburile planetei Pământ, încurcându-le planurile. Cererea lor a fost acceptată. Au avut mână liberă să organizeze planeta așa cum au crezut ei de cuviință. Libertate absolută. Așa se face că la o mie și ceva de ani de la preluarea planetei în administrare, singurii oameni care mai cunoșteau și apreciau principiile neprihănirii erau cei câțiva din familia lui Noe. Întreaga lume se închina „fiarei,” supunându-se regulilor nelegiurii. Aceasta este o dovadă clară că Dumnezeu Și-a respectat angajamentul.

În lumina acestor considerente, insistența că Dumnezeu a produs potopul devine absolut imorală, lipsită de logică și absurdă. A nimici toată populația globului tocmai când acesteia îi mergea mai bine – adică „mâncau, beau, se însurau și se măritau” (Luca 17:27) – este un amestec total, iar Satana ar fi strigat cât îl ținea gura că Dumnezeu Și-a demonstrat viclenia, și a distrus lumea ca să împiedice demonstrația strălucită că oamenii trăiesc mai bine într-o lume lipsită de legea Lui. Iar dacă admitem că Dumnezeu risca să Se amestece în treburile lor, atunci este anormal și absurd ca El să aștepte până când Satana îi câștiga pe toți de partea lui, ca apoi să fie obligat să recurgă la soluția finală. El S-ar fi amestecat din vreme, împiedicându-l pe Satana în proiectele lui și lăsându-l cu o minoritate patetică și insignifiantă care să-i cânte laudele. Dar ce constatăm noi în cazul potopului este că sinagoga Satanei avea în registrul ei absolut toată populația globului – estimată la aproximativ cinci miliarde de persoane – cu excepția celor câtorva suflete din familia lui Noe.

La sfârșitul istoriei, istoria se repetă. Satana aprinde speranțele acestei generații că ea este capabilă să construiască o lume a păcii, libertății și drepturilor omului, în care fiecare să se poată dezvolta conform aspirațiilor proprii și fără restricții. Strategii planetari, sub inspirația marelui arhitect, trasează contururile unui mileniu de aur, în dispreț total față de principiile neprihănirii, iar gloatele sunt invitate, manipulate, amăgite sau constrânse să se alăture acestui ideal suprem. Deși pretinde că lucrează sub ordinele lui Dumnezeu, biserica participă și ea la realizarea planului, făcându-i pe oameni să creadă că aceasta este voia și scopul lui Dumnezeu, iar împărăția Sa trebuie instaurată în actuala ordine mondială.

Nici de data aceasta Dumnezeu nu Se amestecă în planurile lor. Toți au privilegiul să aleagă și să acționeze așa cum doresc, iar Satana are libertatea de a conduce omenirea acolo unde dorește, și cum dorește el, atâta timp cât aceasta l-a ales pe el drept lider absolut.

Conducătorii lumii – vizibili sau invizibili – au libertatea de a clădi o societate lipsită de principiile neprihănirii, iar Dumnezeu este provocat să stea deoparte și să privească opera de artă. În contextul acuzațiilor din marea controversă, Dumnezeu trebuie să respecte această cerere, altfel dă impresia că Satana a avut dreptate la început și că există variante acceptabile la guvernarea divină, dar pe care El nu este interesat să le permită.

Deoarece în guvernarea divină nu se folosește constrângerea sau amenințarea cu forța, oamenii nu pot fi împiedicați de Dumnezeu să realizeze tot ce și-au propus. Dumnezeu altceva dorește să demonstreze. El a avertizat chiar de la izbucnirea rebeliunii că nelegiuirea este auto-distructivă și nu necesită o intervenție exterioară pentru stoparea ei. O parte a îngerilor nu au crezut, iar alții nu au înțeles acest lucru, de aceea a fost creat timpul. Declarația lui Dumnezeu trebuia confirmată doar pe baza dovezilor, atât de convingător și copleșitor încât și instigatorul rebeliunii să recunoască adevărul acesta.

Acum, dacă Dumnezeu ar interveni prin tot felul de cataclisme să ruineze civilizația actuală, spre a demonstra că este prost concepută, își pierde complet credibilitatea și demonstrează că Satana a spus adevărul, ceea ce ar duce la un val uriaș de simpatie pentru acesta în tot universul. S-ar demonstra că Dumnezeu folosește forța și violența spre a închide gura conștiinței, spre a elimina dizidența supărătoare, scopul fiind consolidarea dictaturii Sale asupra ființelor create.

Dumnezeu nu numai că le oferă deplină libertate, dar El merge o milă în plus pe acest drum, retrăgându-Se de la orice persoană sau plan atunci când l se cere. Și va merge pe acest drum până când va fi alungat complet de pe pământ, iar acesta va fi lăsat complet și definitiv fără protecția harului Său îndurător, care asigură încă o brumă de decență și ordine pe planeta aceasta.

Vine curând timpul când biserica și statul își vor uni forțele spre a respinge orice influență cerească, iar principiile nelegiurii vor funcționa nestingherite în societatea noastră modernă. Omenirea nu a văzut încă nimic din ceea ce este capabilă inima omenească atunci când Duhul lui Dumnezeu nu mai are nicio influență asupra ei. Franța sub revoluție este o slabă ilustrare despre ceea ce poate ajunge omenirea atunci când principiile neprihănirii sunt alungate din societate. În plus, planeta aceasta hărțuită și șubrezită prin utilizarea ei împotriva instrucțiunilor de folosire va intra în convulsii nimicitoare, dar nu va mai fi nimeni la care să strigăm după ajutor. Despărțit de creațiunea Sa, alungat dintre oameni ca fiind un „făcător de rele,” cel care „nenorocește” pe Israel, Dumnezeu este pus în imposibilitatea de a mai interveni protector în evenimentele planetare. Îngerul îndurării își strânge aripile și se retrage de pe pământ, iar stăpânitorii lumii au ocazia să demonstreze binefacerea unei societăți în care Dumnezeu nu mai are niciun amestec.

Dar tocmai când vor zice „pace și liniște,” adică tocmai când sperau că au produs ceea ce au promis la început – o societate perfectă fără Dumnezeu – încep să se deruleze, ca

într-un joc de domino, o serie de evenimente, naturale sau produse artificial, care duc la dispariția civilizației. Deja am început să avem o pregustare despre ceea ce ne pregătește clima terestră. Amăgite de religia globală, guvernele omenești vor lua decizii din ce în ce mai aberante până când haosul se va instala pe deplin în lume.

În toate aceste evenimente nimicitoare, Satana nu va avea niciun argument că Dumnezeu nu i-a oferit toată libertatea de a-și demonstra cazul. Rămas pe planeta devastată și pustie, el are la dispoziție o mie de ani spre a-și privi opera. Unde este civilizația de aur pe care o propunea omenirii credule? Cum a fost posibil ca ei, ființe superioare și „sfinte,” așa cum susțineau la început, să nu fie capabile să construiască o societate viabilă, mai ales acum, când scăpaseră de prezența deranjantă a lui Dumnezeu? Parcă aud ciorovăielile și acuzațiile reciproce dintre demoni în lunga mie de ani în care vor face bilanțul guvernării lor. Miliarde de oameni morți, o planetă dezolantă, iar ei în șomaj pe viață și fără perspective de revenire în activitate. În plus, așteptarea înfricoșată a întâlnirii cu Cel pe care L-au acuzat, al cărui caracter L-au pervertit, și pe care L-au alungat din viețile și din treburile lor.

Ei bine, dacă Satana ar avea acum măcar un singur exemplu de amestec nepermis din partea lui Dumnezeu în treburile planetare, el ar jubila, căci ar câștiga marea controversă fără nicio durere de cap. L-ar acuza că a folosit forța și violența spre a-l împiedica să-și demonstreze cazul, ceea ce ar fi devastator în ochii juriului universal.

Dar nu are nici măcar un singur exemplu de acest fel. Dumnezeu S-a dovedit cinstit și corect în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii, oferindu-le libertate deplină în ridicarea unei societăți după gustul și dorințele lor. Se va dovedi fără umbră de îndoială că Dumnezeu nu nimicește pe nimeni, că „boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri străine,” iar păcatul are pârghii nebănuite care duc la distrugere sigură pe simpatizanții lui. Păcatul produce „o suită de circumstanțe” al cărei final este ruina și moartea.

Această „suită de circumstanțe” va fi studiul îngerilor răi de-a lungul celor o mie de ani, la finalul cărora vor declara cu resemnare: „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Doamne!”

Teribil de greu trebuie să fie acest lanț de o mie de ani în care să-ți pregătești dosarul pentru judecată și să nu găsești niciun argument în favoarea ta!